

andet Hensyn ved denne Sag, som jeg vil komme til nærmere at udvikle, naar jeg motiverer de andre Forslag, jeg har tilladt mig at stille. Jeg skal endnu kun gjøre opmærksom paa, at endog selve Lovudkastet erkjender, at Forskjellen mellem Tugthuusstraf og Forbedringshuusstraf kun er nominel, idet § 11 udtrykkelig bestemmer, at naar Straffetiden er den samme, ere ogsaa selve Straffene at betragte som eens.

Jeg kommer nu til den anden Gruppe af de af mig stillede Forslag, nemlig Forslagene Nr. 5, 12, 14, 18 og 21; de tilsigte alle, som jeg tillod mig at berøre, at udslette de nærmere detaillerede Beskrivelser og Betegnelser, som findes i Lovudkastet af de forskjellige Straffe. Dette gjælder saaledes for det Første mit Forslag under Nr. 5, som er stillet subsidiært for det Tilfælde, at Dødsstraffens fuldstændige Afskaffelse ikke skulde gaae igjennem. Det er mit Haab, at Dødsstraffen vil blive afskaffet, men jeg erkjender naturligtvis, at der er megen Mulighed, ja endogsaa Sandsynlighed for, at det ikke skeer, og for det Tilfælde, at det ikke skulde skee, og at man ikke vil gaae ind paa Forslaget Nr. 4, stillet af Medlemmet for Maribo, har jeg stillet Forslaget Nr. 5, som overlader Regjeringen nærmere at anordne Reglerne for Dødsstraffens Fuldbørlighed. Dette Sidste gjælder ligeledes om Forslaget under Nr. 18, som slutter sig til Udkafts § 20, der angaaer Vand- og Brødsstraffen. Der er i § 20 givet enkelte Bestemmelser om, hvorledes Vand- og Brødsstraffen skal afsones; men det er kun enkelte Bestemmelser, og der er flere Bestemmelser i den ældre Lovgivning, der have accurat den samme Betydning som de her fremsatte, men som ikke findes her, og som ikke ere forandrede. Foruden at det ikke er heldigt nærmere at beskrive denne Straf her, har man altsaa ikke beskrevet den fuldstændigt; thi der er ikke sagt, hvormegit Brød der skal gives vedkommende Arrestant, og det er der ældre Bestemmelser for, ligesom for, af hvilken Bestaaenhed Brødet og Vandet skal være. Det kunde da under alle Omstændigheder med ligesaa fuld Fri optages her som det Øvrige. — Hvad angaaer Forslaget Nr. 21, der slutter sig til § 29, har man ligeledes i denne Paragraph

meget nøagtigt beskrevet, hvorledes Rottingen skal være: „et Spankrør, 1½ Tomme i Omkreds og ikke længere end 1½ Alen“ hedder det. Det er dog en ganske besynderlig Detaillering i en almindelig Lov. Hvorfor skal man saa ikke paa samme Maade beskrive, hvorledes Riset skal see ud, som omhandles i samme Paragraph. Imidlertid, hvad der for mig er Hovedsagen, er Forslaget under Nr. 12, som gaaer ud paa, at det sidste Hovedstykke af § 13 udgaaer, og at der i dets Sted skal tilføies efter Ordet „Forskrifter“, som slutter det første Stykke: „som fremtidig fastsættes af Kongen ved Anordning.“ Den ærede Justitsminister hittede ved Sagens første Behandling, at han gik ud fra, at vort Arbejdsstraffesystem nu er bragt i en god Orden, saa at det ikke i den nærmeste Fremtid, og maaskee ikke i nogen nær Fremtid overhovedet, vil være raadeligt at gjøre Forandring i samme. Det er navnlig disse Øttringer, som have foranlediget mig til at stille Forslaget. Jeg erkjender villigt med den ærede Justitsminister, at vort Arbejdsstraffesystem nu har naaet det Maal, som har foretvævet Regjeringen ved Resolutionen af 25de Juni 1842; jeg erkjender, at det er den foregaaende Regjerings Fortjeneste, at denne Resolution ikke længere staaer som en tom Lyd, men er bleven til Virkelighed og kommen til Udførelse; men Spørgsmaalet bliver nu, om da den Tilstand, der altsaa er opnaaet, er en saadan, at den i sig selv er fyldestgjørende, saa at man kan slaae sig til Ro med den? Hvorledes er da Tilstanden for Dieblicket med Hensyn til vore Straffeanstalter? Vi have for det Første for de Fanger, som findes egnede dertil, saaledes som jeg alt har anført, Hensættelse i Cellesængel. Man sender disse til Bredsløse- eller for Qvindernes Vedkommende til Straffeanstalterne paa Christianshavn og i Viborg — hvor de blive underkastede en vis bestemt Behandlingsmaade. Der er i Loven fastsat et Maximum, nemlig 3½ Aar med Hensyn til Varigheden for Straffens Anvendelse. Alle de andre Fanger derimod, som ikke egne sig til at gjenrengaae Cellestraffen, sættes til Fællesarbejde i de øvrige Straffeanstalter, uden at der iøvrigt — som alt fremhævet — er nogen Forskel paa, om deres Dom